

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Magdaleny Ježkové a soudců JUDr. Jany Kábrtové a Mgr. Tomáše Blažka ve věci

žalobce: **J. M.**, narozený dne X, IČO X
bytem X
zastoupený advokátkou JUDr. Zuzanou Zlatohlávkovou
sídlem Riegrovo náměstí 1493, 500 02 Hradec Králové

proti
žalovanému: **Finanční úřad pro Královéhradecký kraj**
sídlem Horova 17, 500 02 Hradec Králové

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 4. 2016, č. j. 751201/16/2701-80541-607293,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 4. 2016, č. j. 751201/16/2701-80541-607293, se zrušuje a věc se žalovanému vrací k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 13 200 Kč do patnácti dnů od právní moci rozsudku do rukou jeho zástupkyně.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalovaný vydal dne 29. 1. 2016 exekuční příkaz č. j. 142715/16/2701-80541-607293, kterým nařídil daňovou exekuci srážkami ze mzdy k vymožení daňového nedoplatku dlužníka (žalobce) ve výši 133 359 Kč a exekučních nákladů ke dni nařízení exekuce ve

výši 2 394 Kč. Žalobce podal proti uvedenému exekučnímu příkazu námitku dle § 159 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu (dále jen „daňový řád“). Žalovaný o této námitce rozhodl v záhlaví specifikovaným rozhodnutím, které žalobce napadl žalobou dle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Výrok napadeného rozhodnutí žalovaného zní: „*Námitce se částečně vyhovuje*“. V odůvodnění daného rozhodnutí k tomu žalovaný uvedl, že shledal důvodnou námitku prekluze ve vztahu k nedoplatku v celkové výši 49 474 Kč (skládající se z celkem 10 položek tvořených penálem na dani z přidané hodnoty za v rozhodnutí uvedená zdaňovací období). Ve vztahu ke zbývajícím částce konstatoval, že daňový nedoplatek je vymáhán oprávněně.

II. Shrnutí argumentace obsažené v žalobě

2. Žalobce předně uvedl, že základem napadeného rozhodnutí jsou platební výměry vydané na penále za daň z přidané hodnoty (dále jen „DPH“), kterou byl povinen uhradit jako čtvrtletní plátce za jednotlivá zdaňovací období v rozmezí let 1994 – 1999. DPH za uvedená zdaňovací období původně nebyl schopen platit, později však daň včetně vyměřeného penále splácel. Vyměřené částky penále mu byly rovněž sníženy rozhodnutím o prominutí příslušenství ze dne 15. 10. 2010 (poté, co plně uhradil dlužnou daň). Tímto rozhodnutím snížené penále částečně ve splátkách zaplatil, ve zbytku došlo k jeho prekluzi.
3. Žalobce měl za to, že má všechny daňové povinnosti uhrazeny. Vycházel z e-mailu žalovaného ze dne 15. 8. 2013, kterým jej žalovaný vyzval, aby podal žádost o vrácení přeplatku ve výši 1 500 Kč. Tuto částku žalobce zasílal každý měsíc na účet žalovaného na úhradu svých daňových nedoplatků, a to až do okamžiku, kdy mu byla po uvedeném e-mailu částka 1 500 Kč bez žádosti žalovaným vrácena. Vedle pravidelné splátky žalobce podle svých možností hradil i částky vyšší, např. dne 23. 9. 2010 uhradil 160 000 Kč. Žalovaný dne 31. 10. 2013 zaslal žalobci e-mail, jehož obsahem je oznámení, že u žalobce eviduje nedoplatek 133 359 Kč. Dne 27. 7. 2009 však žalobce vznesl námitky promlčení. S ohledem na tento úkon a na další výše zmíněné okolnosti (e-mail z 15. 8. 2013, vrácení částky 1 500 Kč z 26. 8. 2013) byl žalobce přesvědčen, že e-mail ze dne 31. 10. 2013 je omyl.
4. Žalovaný vyčíslil a učinil předmětem exekučního příkazu pouze tu část z původního penále, která nebyla zaplacená ani prominuta. Žalovaný po podání námitky dle § 159 daňového řádu shledal, že část nedoplatku vyčísleného v exekučním příkazu ve výši 49 474 Kč je prekludována, dne 19. 4. 2016 proto rozhodl o zastavení exekuce v částce 50 192 Kč (částka 718 Kč představuje alikvotní část exekučních nákladů). Předmětem exekuce tak nadále zůstává nedoplatek v celkové výši 83 885 Kč, podle žalobce je ale i tato část nedoplatku již prekludována. Namítl, že rozhodnutí žalovaného je v rozporu s § 70 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (dále jen „ZSDP“) a s § 160 daňového řádu.
5. Ve vztahu k jednotlivým položkám tvořícím dohromady zmíněnou částku 83 885 Kč žalobce namítl následující:
 - K položce č. 3 (původně částka 73 823 Kč dle platebního výměru ze dne 29. 6. 2001, nyní částka 21 583 Kč) v námitce proti exekučnímu příkazu tvrdil, že právo vymáhat daný nedoplatek zaniklo nejpozději k datu, ke kterému bylo možné vybrat

daň. Splatnost daně za 4. čtvrtletí roku 1997 nastala dne 26. 1. 1998, právo vybírat daň zaniklo nejpozději dne 26. 1. 2004. Žalovaný v napadeném rozhodnutí tvrzení žalobce nevyvrátil, pouze obecně odkázal na ustanovení zákona. Žalovaný je přesvědčen, že došlo k přerušení běhu lhůty v důsledku uhrazení daně, penále dále označuje jako zajištěné zástavním právem. Žalobce v žalobě namítl, že dodatečný zápis zástavního práva (k němuž došlo až po zániku práva vybrat daň) nemohl přerušit běh lhůty.

- K položce č. 10 (původně částka 2 402 Kč dle platebního výměru ze dne 17. 9. 2010, nyní částka 961 Kč) žalobce v námitce tvrdil, že tento nedoplatek nebyl předmětem žádného zřízeného zástavního práva a že právo vymáhat daný nedoplatek zaniklo nejpozději k datu, ke kterému bylo možné vybrat daň. Splatnost daně za 3. čtvrtletí roku 1998 nastala dne 25. 10. 1998, právo vybrat daň tak zaniklo nejpozději dne 25. 10. 2004. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že nedoplatek byl zajištěn rozhodnutími o zřízení zástavního práva ze dne 26. 11. 2004 a ze dne 9. 9. 2010, blíže však tvrzení žalobce nevyvrátil. Také v tomto případě je žalovaný přesvědčen, že došlo k přerušení běhu lhůty v důsledku uhrazení daně. Žalobce v žalobě namítl, že dodatečný zápis zástavního práva v katastru nemovitostí nemohl přerušit běh lhůty.
- K položce č. 11 (původně částka 11 463 Kč dle platebního výměru ze dne 17. 9. 2010, nyní částka 4 581 Kč) žalobce v námitce tvrdil, že uvedený nedoplatek nebyl předmětem žádného zřízeného zástavního práva. Právo vymáhat nedoplatek zaniklo nejpozději k datu, ke kterému bylo možné vybrat daň. Splatnost daně za 2. čtvrtletí roku 1999 nastala 25. 7. 1999, právo vybrat daň zaniklo nejpozději dne 25. 7. 2005. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že nedoplatek byl zajištěn rozhodnutími o zřízení zástavního práva ze dne 26. 11. 2004 a ze dne 9. 9. 2010, blíže však tvrzení žalobce nevyvrátil. Žalovaný je přesvědčen, že došlo k přerušení běhu lhůty v důsledku uhrazení daně. Žalobce v žalobě namítl, že nedoplatek nebyl prvním rozhodnutím o zřízení zástavního práva zajištěn, dodatečný zápis zástavního práva v katastru nemovitostí (druhé rozhodnutí o zajištění) nemohl přerušit běh lhůty.
- K položce č. 12 (původně částka 13 230 Kč dle platebního výměru ze dne 17. 9. 2010, nyní částka 5 292 Kč) žalobce v námitce tvrdil, že uvedený nedoplatek nebyl předmětem žádného zřízeného zástavního práva. Právo vymáhat nedoplatek zaniklo nejpozději k datu, ke kterému bylo možné vybrat daň. Splatnost daně za 1. čtvrtletí roku 1999 nastala 25. 4. 1999, právo vybrat daň zaniklo nejpozději v roce 2005. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že nedoplatek byl zajištěn rozhodnutími o zřízení zástavního práva ze dne 26. 11. 2004 a ze dne 9. 9. 2010, blíže však tvrzení žalobce nevyvrátil. Žalovaný je přesvědčen, že došlo k přerušení běhu lhůty v důsledku uhrazení daně.
- K položce č. 13 (původně částka 126 239 Kč dle platebního výměru ze dne 17. 9. 2010, nyní částka 50 496 Kč) žalobce v námitce tvrdil, že uvedený nedoplatek nebyl předmětem žádného zřízeného zástavního práva. Právo vymáhat nedoplatek zaniklo nejpozději k datu, ke kterému bylo možné vybrat daň. Splatnost daně za 4. čtvrtletí roku 1998 nastala 25. 1. 1999, právo vybrat daň zaniklo nejpozději v roce 2005. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že nedoplatek byl zajištěn rozhodnutími o zřízení zástavního práva ze dne 26. 11. 2004 a ze dne 9. 9. 2010,

blíže však tvrzení žalobce nevyvrátil. Žalovaný je přesvědčen, že došlo k přerušení běhu lhůty v důsledku uhrazení daně.

- K položce č. 14 (původně částka 19 Kč dle platebního výměru ze dne 29. 9. 2010, nyní částka 7 Kč) žalobce v námitce tvrdil, že uvedený nedoplatek nebyl předmětem žádného zřízeného zástavního práva. Právo vymáhat nedoplatek zaniklo nejpozději k datu, ke kterému bylo možné vybrat daň. Splatnost daně za 4. čtvrtletí roku 1998 nastala 25. 1. 1998, právo vybrat daň zaniklo nejpozději v roce 2005. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že nedoplatek byl zajištěn rozhodnutími o zřízení zástavního práva ze dne 26. 11. 2004 a ze dne 9. 9. 2010, blíže však tvrzení žalobce nevyvrátil. Žalovaný je přesvědčen, že došlo k přerušení běhu lhůty v důsledku uhrazení daně.
 - K položce č. 15 (původně částka 2 412 Kč dle platebního výměru ze dne 30. 11. 2007, nyní částka 965 Kč) žalobce v námitce tvrdil, že uvedený nedoplatek nebyl předmětem žádného zřízeného zástavního práva. Právo vymáhat nedoplatek zaniklo nejpozději k datu, ke kterému bylo možné vybrat daň. Splatnost daně za 4. čtvrtletí roku 1997 nastala 26. 1. 1998, právo vybrat daň zaniklo nejpozději v roce 2004. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že nedoplatek byl zajištěn rozhodnutími o zřízení zástavního práva ze dne 26. 11. 2004 a ze dne 9. 9. 2010, blíže však tvrzení žalobce nevyvrátil. Žalovaný je přesvědčen, že došlo k přerušení běhu lhůty v důsledku uhrazení daně.
6. Podle žalobce dodatečný zápis zástavního práva v katastru nemovitostí není úkonem přerušujícím běh lhůty, odkázal přitom na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2011, č. j. 5 Afs 35/2009 – 265. Dále podotkl, že lhůta pro placení je v § 160 daňového řádu koncipována jako lhůta prekluzivní, na rozdíl od lhůty upravené v § 70 ZSDP, která byla koncipována jako lhůta promlčecí. Zároveň je třeba aplikovat § 264 daňového řádu a řízení zahájená podle dosavadních právních předpisů dokončit podle daňového řádu. Žalovaný je tedy povinen zkoumat, zda nedošlo k prekluzi práva. Pokud ano, přihlíží k ní z úřední povinnosti. Nemůže klást na žalobce požadavek, aby se bránil soudní cestou.
7. Žalobce dále namítl, že nehrozilo a nehrozí nebezpečí z prodlení, žalovaný měl tedy postupovat v souladu se zásadami stanovenými v § 5 a § 6 daňového řádu. Žalobce se správcem daně vždy spolupracoval (daň splácel dlouho, ale celou ji zaplatil, stejně jako značnou částku na penále) a nepochybně by s ním spolupracoval i tentokrát, pokud by byl neformálně ke spolupráci vyzván. Zároveň existovala relevantní okolnost (prekluze) pro odklad exekuce z moci úřední. Žalovaný však odklad exekuce nepovolil, plátce mzdy tak provedl srážku ze mzdy podle pokynu žalovaného jako pro přednostní pohledávku.
8. Předmětem exekuce přitom není daň, ale penále, které jako příslušenství daně již nesplňuje požadavek kladený na přednostní pohledávky. Srážka ze mzdy je tedy prováděna ve větším než zákonném rozsahu. Žalovaný označením dlužné částky v exekučním příkazu navodil dojem, že se jedná o platbu daně, na což žalobce upozornil v námitce proti exekučnímu příkazu. Žalovaný však tuto námitku v napadeném rozhodnutí neakceptoval.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného

9. Žalovaný ve vyjádření k žalobě nejprve uvedl, že dle jeho názoru žalobou napadené rozhodnutí není rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s. Námitce žalobce totiž částečně vyhověl, ve zbytku se jeho poměry nikterak nezměnily. Napadenou částí rozhodnutí se práva nebo povinnosti žalobce nezakládají, nemění, neruší ani závazně neurčují, do právní sféry žalobce tak rozhodnutí nezasahuje.
10. K žalobcem zmiňované námitce promlčení žalovaný odkázal na řízení o odvolání proti platebním výměrům na daňové penále na DPH, v jejichž rámci byla tato námitka řešena Finančním ředitelstvím v Hradci Králové (a to tak, že odvolání bylo zamítnuto). Dále poukázal na § 153 daňového řádu, podle nějž správce daně může daňový subjekt vhodným způsobem vyrozumět o výši jeho nedoplatků a upozornit jej na následky spojené s jejich neuhrazením. I přes skutečnost, že upozornění není povinností žalovaného a současně se jednalo o nedoplatek, u něhož byly v průběhu řízení činěny zajišťovací úkony, žalovaný dne 31. 10. 2013 vyrozuměl žalobce prostřednictvím e-mailové zprávy o výši předmětných nedoplatků.
11. Srážky ze mzdy byly dle žalovaného prováděny v intencích exekučního příkazu ze dne 29. 1. 2016 a v souladu s ustanovením § 2 daňového řádu. Poslední srážka plátcem mzdy byla připsána na účet žalovaného dne 14. 7. 2016. K dnešnímu dni již na osobním daňovém účtu žalobce není evidován žádný nedoplatek.
12. K žalobcem namítané prekluzi daňového nedoplatku žalovaný uvedl, že přihlédl ke skutečnosti, že nedoplatky pod položkami 1, 2, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 16 a 17 byly skutečně prekludovány. Na základě těchto zjištění námitce částečně vyhověl a rozhodnutím ze dne 19. 4. 2016 daňovou exekuci částečně zastavil ve výši prekludovaných částek. Zbývající položky pod čísly 3, 10, 11, 12, 13, 14 a 15 zůstaly předmětem exekuce. V odůvodnění napadeného rozhodnutí jsou pak specifikována rozhodnutí, kterými došlo k přerušení běhu lhůty u jednotlivých výše specifikovaných položek. U položek č. 3, 10, 11, 12, 13 a 14 byla prodloužena lhůta na základě rozhodnutí o zřízení zástavního práva ze dne 26. 11. 2004, u položek č. 10, 11, 12, 13, 14 a 15 byla prodloužena lhůta na základě rozhodnutí o zřízení zástavního práva ze dne 9. 9. 2010.

IV. Ústní jednání

13. Při ústním jednání konaném dne 25. 1. 2018 žalobce konstatoval, že spornou částku již správci daně uhradil. Dále uvedl, že žalovaný vlastně soudu vůbec nepředložil daňový spis. V dokladech, které postoupil soudu, se totiž nenacházejí ani platební výměry, které byly předmětem zástavního práva, ani vykonatelný výkaz nedoplatků. K námitce žalovaného, podle níž napadané rozhodnutí nepodléhá soudnímu přezkumu, uvedl, že každé rozhodnutí je přezkoumatelné a z přezkumu jsou vyloučena pouze taková rozhodnutí, u nichž to zákon výslovně stanoví.
14. Žalovaný uvedl, že není v tomto řízení pasivně legitimován, neboť v žalobě bylo za žalovaného označeno Odvolací finanční ředitelství. Dále konstatoval, že rozhodnutí o námitce nemělo být vůbec předmětem soudního přezkumu, neboť nesplňuje podmínky stanovené v § 65 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný zároveň předložil soudu výzvu k zaplacení nedoplatku ze dne 10. 12. 2010, kterou dle něj došlo k přerušení běhu prekluzivní lhůty u položek uvedených v napadeném rozhodnutí pod č. 10 – 14. K prekluzi vymáhaných nedoplatků podle žalovaného nedošlo.

V. Posouzení věci krajským soudem

15. Dříve než přistoupil k posouzení důvodnosti žaloby, zabýval se krajský soud otázkou, zda jsou splněny podmínky řízení.
16. Žalovaný ve vyjádření k žalobě (a stejně tak během ústního jednání) uvedl, že dle jeho názoru napadené rozhodnutí není rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. Krajský soud je ale opačného názoru. Judikatura správních soudů dovodila, že rozhodnutí o námitkách proti exekučnímu příkazu je rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., již ve vztahu k úpravě obsažené v ZSDP, neboť prováděním daňové exekuce dochází vždy přinejmenším k zásahu do vlastnického práva garantovaného článkem 11 Listiny základních práv a svobod (viz rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2005, č. j. 2 Afs 81/2004 – 54). Nyní účinná úprava exekučního příkazu a institutu námítky obsažená v daňovém řádu se sice částečně odlišuje od úpravy obsažené v ZSDP, na právě uvedeném závěru se však nic nezměnilo.
17. Podle § 178 odst. 4 daňového řádu (ve znění účinném od 1. 1. 2014) nelze proti exekučnímu příkazu uplatnit opravné prostředky. Lze však proti němu podat námitku podle § 159 daňového řádu, která není, s ohledem na dikci § 108 odst. 1 daňového řádu, ani řádným, ani mimořádným opravným prostředkem. Námitka podle § 159 daňového řádu tak není řádným opravným prostředkem ve smyslu § 5 a § 68 písm. a) s. ř. s., který by bylo potřeba vyčerpat před podáním žaloby proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. (blíže viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2015, č. j. 7 Afs 131/2015 – 32).
18. Žalobou podle § 65 a násl. s. ř. s. lze tedy napadat již přímo exekuční příkaz, pokud ale daňový subjekt podá proti exekučnímu příkazu námitku, správce daně je povinen o podané námitce rozhodnout a toto jeho rozhodnutí představuje také rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. Jako takové podléhá rovněž soudnímu přezkumu (srov. např. rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 2. 3. 2016, č. j. 59 Af 21/2015 – 24, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 3. 2017, č. j. 4 Afs 1/2017 – 193).
19. K námitce žalovaného, podle níž mu v tomto řízení nesvědčí pasivní procesní legitimace, neboť žalobce označil za žalovaného jiný subjekt (Odvolací finanční ředitelství), krajský soud odkazuje na § 69 s. ř. s. Podle daného ustanovení v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu je žalovaným správní orgán, který rozhodl v posledním stupni, nebo správní orgán, na který jeho působnost přešla. Rozhodující pro určení pasivní procesní legitimace tedy není, který subjekt je označen za žalovaného žalobcem. Byť žalobce označí žalovaného chybně, soud ze zákona jedná jako s žalovaným se správním orgánem, který vydal žalobou napadené rozhodnutí. V daném případě se bezpochyby jedná o Finanční úřad pro Královéhradecký kraj.
20. Krajský soud tedy mohl přistoupit k přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního soudního řádu správního. Rozhodnutí žalovaného shledal nepřezkoumatelným ve smyslu § 76 odst. 1 s. ř. s.
21. Žalovaný rozhodoval o námitce, kterou žalobce podal dle § 159 daňového řádu proti exekučnímu příkazu. Tímto exekučním příkazem žalovaný nařídil daňovou exekuci srážkami ze mzdy k vymožení daňového nedoplatku dlužníka (žalobce) v celkové výši 133 359 Kč a exekučních nákladů.

22. Podle § 159 odst. 3 daňového řádu správce daně námitku posoudí a rozhodne o ní. Vyhoví-li námitce v plném rozsahu, napadený úkon zruší, a vyhoví-li námitce částečně, napadený úkon změni nebo zjedná nápravu jiným způsobem. Neuzná-li správce daně oprávněnost v námitce uplatňovaných důvodů, námitku rozhodnutím zamítne. Rozhodnutí, kterým je námitce v plném rozsahu vyhověno, se neodůvodňuje.
23. Náležitosti rozhodnutí vydávaného správcem daně jsou stanoveny v § 102 daňového řádu. Nejdůležitější částí rozhodnutí je jeho výrok, neboť jím správce daně závazně přiznává nebo určuje práva a povinnosti, popřípadě závazně deklaruje, že určité právo nebo povinnost účastníkovi svědčí, či naopak nesvědčí. Je tedy nezbytně nutné, aby výrok rozhodnutí byl konkrétní, jednoznačný a srozumitelný (viz např. nález Ústavního soudu ze dne 3. 11. 2003, sp. zn. IV. ÚS 772/02). Podle § 102 odst. 2 a 3 daňového řádu rozhodnutí obsahuje odůvodnění, v němž správce daně uvede důvody výroku rozhodnutí a informaci o tom, jak se vypořádal s návrhy a námitkami uplatněnými příjemcem rozhodnutí.
24. V nyní posuzované věci žalovaný částečně vyhověl námitce proti exekučnímu příkazu, mohl tedy buď daný exekuční příkaz změnit, nebo zjednat nápravu jiným způsobem. Žalovaný zvolil druhou z uvedených možností a dne 19. 4. 2016 vydal samostatné rozhodnutí, kterým částečně zastavil daňovou exekuci. Výrok (žalobou napadeného) rozhodnutí o námitce pak zní: „*Námitce se částečně vyhovuje*“. Takový výrok však není dostatečně konkrétní a srozumitelný. Není z něj totiž zřejmé, v jakém rozsahu žalovaný námitce vyhověl a v jakém rozsahu námitku naopak zamítl. Teprve z odůvodnění napadeného rozhodnutí plyne, že žalovaný shledal důvodnou námitku ve vztahu k nedoplatku v celkové výši 49 474 Kč (jelikož došlo k prekluzi práva na vymáhání předmětného nedoplatku) a že ve zbývajících částce 83 885 Kč považoval vymáhání daňového nedoplatku za oprávněné. Tato skutečnost by ale měla být seznatelná již z výroku rozhodnutí. K uvedené vadě krajský soud přihlédl z úřední povinnosti, neboť činí napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným pro nesrozumitelnost. Zároveň se jedná o vadu, která je sama o sobě důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí a pro vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.
25. Krajský soud přesto považoval za vhodné vyjádřit se i k některým v žalobě uplatněným námitkám.
26. K námitkám, podle nichž byl žalobce názoru, že má všechny daňové povinnosti uhrazeny (viz výše bod 3), a že jej měl správce daně před vydáním exekučního příkazu nejprve neformálně vyzvat ke spolupráci (bod 7), krajský soud uvádí následující. Samotný žalobce připouští, že jej správce daně vyrozuměl, v souladu s § 153 odst. 3 daňového řádu, o výši jeho nedoplatků, a to e-mailem ze dne 31. 10. 2013. Jestliže žalobce považoval tento e-mail z důvodů, které uvádí v žalobě, za omyl, měl své pochybnosti o jeho správnosti správci daně sdělit a ověřit si, zda správce daně u něj skutečně eviduje daňový nedoplatek ve výši dle předmětného vyrozumění. Nic takového žalobce neučinil, a tak nelze správci daně vyčítat, že následně přistoupil k vydání exekučního příkazu.
27. Žalobce dále namítl, že i v případě zbývajících částí předmětného daňového nedoplatku bylo v době rozhodování žalovaného právo na jeho vymáhání již prekludováno (viz výše body 4-6). K tomu krajský soud předně uvádí, že napadené rozhodnutí

žalovaného je v tomto ohledu nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. V odůvodnění daného rozhodnutí obsažené úvahy správce daně o běhu lhůt k právu na vymáhání jednotlivých částek tvořících předmětný daňový nedoplatek, stejně jako vypořádání související argumentace uplatněné žalobcem v námitce proti exekučnímu příkazu, jsou natolik stručné a kusé, že krajský soud na jejich základě není schopen posoudit, zda došlo k žalobcem namítané prekluzi. Provedení takového posouzení navíc neumožňuje ani daňový spis v podobě, v jaké jej žalovaný postoupil krajskému soudu.

28. Žalobce rovněž namítl, že dodatečný zápis zástavního práva v katastru nemovitostí není úkonem přerušujícím běh lhůty, odkázal přitom na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2011, č. j. 5 Afs 35/2009 – 265. S touto námitkou patrně souvisí úvaha žalovaného o temporálních účincích změn soudní judikatury (naznačená na str. 2 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Krajský soud k tomu konstatuje, že rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v žalovaném zmiňovaném usnesení ze dne 21. 10. 2008, č. j. 8 As 47/2005 – 86, uvedl toliko, že změna či zpřesnění judikatury není dostatečným důvodem pro využití mimořádných opravných prostředků ve věcech týkajících se stejného právního problému, které byly před vydáním usnesení rozšířeného senátu pravomocně skončeny ve správním řízení a proti kterým nebyla v odpovídající lhůtě podána správní žaloba. Zároveň však zdůraznil, že soudy rozhodující ve správním soudnictví mají povinnost od okamžiku vyhlášení rozhodnutí rozšířeného senátu postupovat podle tam zaujatého právního názoru ve všech probíhajících a v budoucnu zahájených řízeních. Krajský soud podotýká, že obdobnou povinnost respektovat změny v soudní judikatuře má v probíhajících a v budoucnu zahájených daňových řízeních i správce daně.

VI. Závěr a náklady řízení

29. Krajský soud z výše uvedených důvodů zrušil napadené rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku, je správní orgán v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 1, 4 a 5 s. ř. s.).
30. O nákladech řízení krajský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Ve věci měl úspěch žalobce, krajský soud mu proto přiznal náhradu nákladů řízení spočívajících v zaplaceném soudním poplatku za žalobu proti rozhodnutí žalovaného ve výši 3 000 Kč a v nákladech právní služby poskytnuté advokátkou za 3 úkony po 3 100 Kč, včetně paušální náhrady hotových výdajů po 300 Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) a § 13 odst. 3 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)]. Celkem je tedy žalovaný povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 13 200 Kč. Krajský soud uložil takto vyčíslené náklady zaplatit k rukám zástupkyně žalobce do 15 dnů od právní moci rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 30. ledna 2018

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
předsedkyně senátu